

75

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 kwietnia 1975 r.

w sprawie upoważnienia terenowych organów administracji państwowej do zaniechania ustalania niektórych zobowiązań podatkowych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Upoważnia się terenowe organy administracji państwowej do zaniechania ustalania w całości lub w części:

- 1) poszczególnych należności wchodzących w skład zobowiązania pieniężnego, określonego w art. 1 ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych (Dz. U. Nr 46, poz. 288),
- 2) innych zobowiązań podatkowych przypadających od podatników gospodarki nie uspołecznionej i ludności w wypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi albo szczególnymi okolicznościami sprawy.

2. Zaniechanie ustalania zobowiązania podatkowego nie może dotyczyć podatku wyrównawczego, opłat z tytułu zgłoszenia obowiązku podatkowego oraz składek na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia budynków oraz mienia w gospodarstwach rolnych.

§ 2. Do wydawania decyzji w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych określonych w § 1 ust. 1 uprawnieni są:

- 1) naczelnicy gmin co do zobowiązań podatkowych przez nich ustalanych, jeżeli wysokość poszczególnego zobowiązania nie przekracza 1.000 zł za rok podatkowy,
- 2) naczelnicy powiatów, jeżeli wysokość poszczególnego zobowiązania, a z tytułu podatków obrotowego i dochodowego — łączna kwota tych zobowiązań, nie przekracza 5.000 zł za rok podatkowy,
- 3) wojewodowie i prezydenci miast wyłączonych z województw, jeżeli wysokość poszczególnego zobowiązania, a z tytułu podatków obrotowego i dochodowego — łączna kwota tych zobowiązań, nie przekracza 10.000 zł za rok podatkowy.

§ 3. 1. Upoważnia się terenowe organy administracji państwowej do zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych dla osób niewidomych z tytułu:

- 1) podatków obrotowego i dochodowego lub opłaty skarbowej z tytułu wykonywania rzemiosła na podstawie potwierdzenia zgłoszenia wykonywania rzemio-

stwa, jeżeli osoby te zatrudniają nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny, nie licząc małżonka podatnika, albo trudnią się wytwórczością ludową lub artystyczną,

- 2) podatku gruntowego, jeżeli osoby te zatrudniają w gospodarstwie rolnym nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny, nie licząc małżonka podatnika,
- 3) podatku od wynagrodzeń od przychodów otrzymywanych z innych tytułów niż ze stosunku pracy,
- 4) podatku od lokali należnego od lokalu mieszkalnego.

2. Decyzje w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych, o których mowa w ust. 1, wydają terenowe organy administracji państwowej właściwe do ustalania tych zobowiązań, bez względu na wysokość kwoty zobowiązania.

§ 4. Decyzja w sprawie zaniechania ustalania zobowiązania podatkowego (§ 1 ust. 1 i § 3) może być podjęta z urzędu lub na wniosek podatnika oraz może dotyczyć jednego lub kilku lat podatkowych.

§ 5. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) naczelnikach gmin — należy przez to rozumieć również naczelników miast nie stanowiących powiatów, naczelników dzielnic w miastach stanowiących powiaty oraz naczelników miast i gmin,
- 2) naczelnikach powiatów — należy przez to rozumieć również naczelników i prezydentów miast stanowiących powiaty, naczelników dzielnic w miastach wyłączonych z województw oraz naczelników miast i powiatów.

§ 6. Zaniechanie ustalania zobowiązania podatkowego z tytułu jednorazowego podatku majątkowego regulują odrębne przepisy.

§ 7. Tracą moc zarządzenia Ministra Finansów:

- 1) z dnia 3 listopada 1958 r. w sprawie przeniesienia uprawnień na organy finansowe szczebla powiatowego w zakresie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych dla osób niewidomych (Monitor Polski z 1958 r. Nr 88, poz. 492 i z 1965 r. Nr 40, poz. 224),
- 2) z dnia 6 sierpnia 1965 r. w sprawie zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych dla drobnych podatników (Monitor Polski Nr 43, poz. 247).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

76

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 kwietnia 1975 r.

w sprawie ulg podatkowych dla rzemieślników zatrudniających pracowników w celu nauki zawodu.

Na podstawie art. 3 i 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rzemieślnikom zatrudniającym pracowników w celu nauki zawodu przysługują z tytułu wykształcenia pracownika na czeladnika ulgi podatkowe w wysokości i na warunkach określonych w zarządzeniu.

2. Ulgi podatkowe nie przysługują rzemieślnikom za wykształcenie pracowników będących już czeladnikami lub wykwalifikowanymi pracownikami w innych zawodach rzemieślniczych.

§ 2. 1. Ulga podatkowa wynosi 5.000 zł.

2. Wojewodowie i prezydenci miast wyłączonych z województw — zgodnie z zasadami określonymi przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług — mogą podwyższać ulgę podatkową, nie wyżej jednak niż do kwoty 10.000 zł, na obszarze całego województwa (miasta wyłączonego z województwa) lub na obszarze poszczególnych powiatów za wykształcenie pracowników w tych rodzajach zawodów rzemieślniczych, których rozwój na danym terenie jest szczególnie potrzebny.

§ 3. 1. Rzemieślnikowi przysługuje ulga podatkowa, jeżeli zatrudniał pracownika w celu nauki zawodu przez cały okres tej nauki przewidziany w umowie o pracę.

2. Jeżeli umowa o pracę w celu nauki zawodu została przedwcześnie rozwiązana z przyczyn niezależnych od rzemieślnika i pracownik został skierowany przez cech na dokończenie nauki zawodu w innym rzemieślniczym zakładzie pracy, wówczas przysługująca z tytułu wykształcenia ulgę podatkową dzieli się między rzemieślników proporcjonalnie do ilości miesięcy prowadzonego przez nich szkolenia. Jeżeli jednak rozwiązanie umowy nastąpiło z winy szkolącego rzemieślnika, ulga podatkowa przysługuje w wysokości proporcjonalnej do okresu szkolenia tylko temu rzemieślnikowi, u którego pracownik ukończył naukę zawodu.

§ 4. 1. Ulgę podatkową potrąca się od kwoty podatków obrotowego i dochodowego albo opłaty skarbowej z tytułu wykonywania rzemiosła, należnych za okres od miesiąca następującego po miesiącu, w którym została

wydana decyzja o przyznaniu ulgi, do końca roku podatkowego, w którym ulga została przyznana.

2. Jeżeli kwota ulgi przekracza kwotę podatków (opłaty skarbowej) należnych na okres, o którym mowa w ust. 1, potrącenia reszty kwoty ulgi dokonuje się w następnych latach podatkowych, nie dłużej jednak niż przez cztery lata.

3. Łączna suma potrąceń z tytułu ulgi nie może przekroczyć kwoty podatków (opłaty skarbowej) należnych za okresy wymienione w ust. 1 i 2.

§ 5. Wniosek o przyznanie ulgi rzemieślnik powinien złożyć w terminie jednego miesiąca od daty zdania przez pracownika egzaminu czeladniczego do terenowego organu administracji państwowej właściwego dla wymiaru podatku obrotowego, zryczałtowanych podatków obrotowego i dochodowego lub opłaty skarbowej. Do wniosku należy dołączyć dokument wystawiony przez izbę rzemieślniczą, stwierdzający, że rzemieślnik ubiegający się o ulgę szkolił pracownika przez okres przewidziany w umowie o pracę w celu nauki zawodu lub że zachodzą wypadki, o których mowa w § 3 ust. 2, oraz stwierdzający datę złożenia przez pracownika egzaminu czeladniczego z wynikiem pozytywnym.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 31 maja 1969 r. w sprawie ulg podatkowych dla rzemieślników szkolących uczniów (Monitor Polski z 1969 r. Nr 23, poz. 180 i z 1971 r. Nr 36, poz. 231), z tym że przepisy tego zarządzenia stosuje się do ulg podatkowych za wykształcenie pracowników zatrudnionych w celu nauki zawodu przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

77

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 kwietnia 1975 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad sprzedaży samochodów osobowych „Polski Fiat 126p” w trybie przedpłat przyjmowanych przez Powszechną Kasę Oszczędności.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188, z 1951 r. Nr 25, poz. 185 i z 1969 r. Nr 20, poz. 148) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 14 listopada 1972 r. w sprawie zasad sprzedaży samochodów osobowych „Polski Fiat 126p” w trybie przedpłat przyjmowanych przez Powszechną Kasę Oszczędności

(Monitor Polski z 1972 r. Nr 53, poz. 281, z 1973 r. Nr 13, poz. 80 i z 1975 r. Nr 4, poz. 21) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przyjmowanie przedpłat na nabycie samochodu w latach 1978—1980 zostanie zakończone z dniem 15 maja 1975 r.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

78

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 11 kwietnia 1975 r.

w sprawie gospodarowania niektórymi surowcami drzewnymi.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1956 r. w sprawie zakresu działania Ministra Leśnictwa

i Przemysłu Drzewnego (Dz. U. Nr 30, poz. 141) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy drewna okrągłego użytkowego oraz papierówki, nie stanowiących własności państwowego gospodarstwa leśnego.

2. Za drewno użytkowe uważa się drewno iglaste